

[Forsvarsministeren]

sat. De videre overvejelser og beslutninger må afgøre, i hvilket omfang dette er muligt.

Udgifterne til lovliggørelse af bygninger og installationer blev, sådan som det også vil være folketinget bekendt, opgjort til mellem 50 og 105 mill. kr., afhængigt af hvilken løsningsmodel der vælges. På nuværende tidspunkt skønnes udgifterne at blive på mellem 55 og 115 mill. kr.

Jeg kunne i den forbindelse godt tænke mig at spørge forslagsstillerne, hvordan man har tænkt sig at skaffe pengene til istandsættelsesarbejder af et så betydeligt omfang. Det er der ikke oplyst noget om i forslaget. Der er ikke inden for den økonomiske ramme, der er fastlagt i finansloven for 1985 eller i forslaget til finanslov for 1986, taget højde for udgifter til en så stor opgave, uanset hvilken model man måtte vælge. Jeg går derfor ud fra, at omkostningerne ikke skal bæres af forsvarsbudgettet. Det ville i øvrigt ikke være i overensstemmelse med den aftale, der er indgået om forsvarets forhold for perioden 1985-87 mellem et flertal af folketingets partier.

Embedsmandsgruppen har naturligvis ikke taget stilling til, hvilken løsning der eventuelt bør vælges, da det er en afgørelse, der bør træffes af folketinget. Rapporten forelagde jeg i januar 1984 for Københavns overborgmester, Egon Weidekamp, og bad om hans bemærkninger samt om kommunens synspunkter vedrørende Christianias fremtid.

Københavns borgerrepræsentation tiltrådte på et møde den 24. januar 1985 et forslag fra magistraten om besvarelse af min henvendelse til overborgmesteren. I februar modtog jeg herefter det svar, som et flertal i borgerrepræsentationen havde vedtaget, og fik samtidig løfte om et eksemplar af borgerrepræsentationens forhandlinger, som forsvarsministeriet underhånden har modtaget i marts 1985.

Da dette materiale uden tvivl har betydning for behandlingen af det fremsatte forslag til folketingsbeslutning, vil jeg naturligvis stille det til rådighed for det videre udvalgsarbejde på grundlag af det forslag, vi diskuterer her i dag. Jeg vil dog godt benytte lejligheden til her at fremhæve de hovedsynspunkter, som Københavns kommune har givet udtryk for.

For det første finder magistraten, at bygningsstjenestens rapport alene indeholder oplysninger til brug for spørgsmålet om omfan-

get af lovliggørelse og istandsættelse af bygninger i Christiania. En vurdering af, om en lovliggørelse kan opnås ved et af de alternativer, som rapporten omtaler, kan efter magistratens opfattelse først foretages efter udarbejdelse af et skitseprojekt.

For det andet finder magistraten, at en stor del af istandsættelsen af bygningerne kan udføres uden pligt til at lave lokalplan.

For det tredje, at istandsættelsen og fremskaffelse af det økonomiske grundlag for denne efter magistratens opfattelse er en statslig opgave.

For det fjerde, at Københavns kommune vil medvirke til løsning af de sociale problemer, der bl.a. vil afhænge af, til hvilket niveau bygningerne istandsættes.

Og endelig for det femte finder magistraten, at den sædvanlige planlægningsprocedure, der indebærer, at lokalplanen udfærdiges gennem kommunen, ikke bør benyttes. Efter magistratens opfattelse bør lokalplanen udarbejdes af miljøministeriet.

Det er de enkelte berørte myndigheder, som er ansvarlige for de forhold, der henhører under deres respektive sagsområder. Jeg kan dog her vedrørende den planlægningsmæssige procedure sige, at det er regeringens opfattelse, at den planlægningsopgave, der er nævnt i forslaget, har en sådan karakter, at den bør håndteres på kommunalt niveau. Regeringen har svært ved at se de nationale hensyn, som gør, at staten skulle blande sig i den eventuelle nødvendige lokalplanlægning.

En stor del af den bygningsistandsættelse, som er indeholdt i den tværministerielle embedsmandsgruppes forslag, vil formentlig kunne gennemføres uden lokalplan. Vurderes det imidlertid, at det er nødvendigt at lave en lokalplan for Christiania, bør den udarbejdes af Københavns kommune, som besidder den nødvendige ekspertise til at klare opgaven, og som jo bagefter skal administrere lokalplanens bestemmelser, bl.a. i forbindelse med en række konkrete bygningsansøgninger og tilsvarende.

Vedrørende spørgsmålet om støtte til svage grupper i Christiania kan jeg oplyse, at beboerne i Christiania har samme ret som andre borgere til at modtage hjælp efter den sociale lovgivning. Efter bistandsloven har opholdskommunen pligt til at yde bistand til enhver, der opholder sig i kommunen. Forpligtelserne over for beboerne i Christiania